

WILBUR SMITH

▼ ŘEKA BOHŮ III ○ ČARODĚJ

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © Wilbur Smith, 2001
First published in 2001 by Macmillan Publishers Ltd
20 Bew Wharf Road, London N1 9RR
Translation © Václav Vanduch, 2001
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu WARLOCK
přeložil Václav Vanduch
Redakční úprava Hana Porebská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan
2. vydání, 2022

ISBN 978-80-7633-754-1

Mé nové lásce
MOKHINISO

*Duchové Ghengis Khana a Omara Khayyama,
převtělení v měsíc,
září jako dokonalá perla.*

Kolona bojových vozů podobná rozvíjejícímu se hadu svižně sjížděla do údolí a chlapec, přitisklý k čelní desce vedoucího vozu, pozoroval útesy svírající cestu. Z příkré skály připomínající včelí plástev slepě hleděly temné otvory četných hrobů, které vypadaly jako neúprosné oči legie duchů. Princ Nefer Memnon se zachvěl a odvrátil zrak od skály. Levou rukou potajmu udělal gesto zapuzující zlo.

Přes rameno pohlédl zpátky na kolonu a zjistil, že ho z vozu za ním sledují Taitovy oči. Prach pokryl starce a jeho vůz bleďým povlakem a v kuželu slunečního světla padajícího do hlubokého údolního zářezu v něm zajiskřily šupinky slidy. Taita mu v té chvíli připadal jako převtělený bůh a Nefer provinile sklopil hlavu. Styděl se, že se stařec stal svědkem pověřivé hrůzy, která ho na chvíli opanovala. Královský princ domu Tamosů by neměl projevat podobnou slabost. Ne teď, když už stojí na prahu mužství. Jenže Taita ho znal jako nikdo jiný. Vychovával ho od útlého dětství a byl mu bližší než rodiče i sourozenci. Taitův výraz zůstal nezměněný, ale jeho stařecké oko se hluboko zavrtávalo do Neferova nitra. Viděl všechno a všemu rozuměl.

Nefer se odvrátil a vytáhl se do plné výšky. Stál vedle otce, který opatěmi a dlouhým bičem pobízel koně k rychlejšímu klusu. Údolí se před nimi náhle rozestoupilo v široký amfiteátr s kulisami přísných ruin města Gallaly. Nefer se při prvním pohledu na dějiště slavné bitvy zachvěl. Taita, ještě jako mladík,

tady bojoval po boku poloboha lorda Harraba, který rozprášil temné síly hrozící rozvrátit Egypt. To se sice událo už před šedesáti lety, ale Taita mu o boji vyprávěl do všech podrobností. Jeho líčení bylo tak živé, až měl Nefer dojem, že v ten osudný den byl na místě bitvy on sám.

Neferův otec, bůh a faraon Tamos, navedl spřežení k hromadě zříceného kamene, který kdysi býval vstupní bránou, a zastavil. Stovka válečných vozů za ním manévr zkušeně zopakovala a vozkové seskákali z plošin, aby napojili koně. Když faraon otevřel ústa a promluvil, vrstva zaschlého prachu a potu na jeho tvářích popraskala. Kousky spečeného bláta mu padaly na hrud'

„Můj milý!“ oslovil faraon Velkého Iva Egypta, šlechtice Naju, velitele armády a milovaného společníka. „Musíme dál dřív, než slunce pozlatí vrcholky kopců. Chtěl bych v noci projet dunami do El Gabaru.“

Modrá válečná koruna na Tamosově hlavě zajiskřila slídovým prachem, a když shlédl dolů na Nefera, měl v koutcích očí zčervenálých prachem kousky vlhkého bláta. „Zde se rozloučíme. Dál pojeděš s Taitou.“

Přestože Nefer věděl, že je marné protestovat, otevřel ústa. Švadrona táhla do boje proti nepříteli. Faraonův odvážný plán předpokládal, že projedou územím Velkých dun a překročí hořká sodná jezera, aby se dostali nepříteli do zad. Do otevřeného průlomu uprostřed nepřátelských řad pak vpadnou egyptské legie čekající u Nilu před Abnubem. Tamos by tak mohl spojit síly, a dřív než se nepřítel vzpamatuje, projet přes Tell el-Daba a obsadit nepřátelskou citadelu Avaris.

Byl to skvělý a smělý plán. S trochou štěstí by tak mohl jediným úderem skončit válku s Hyksósem, která se vlekla už po dvě generace. Nefera učili, že bitvy a sláva jsou jediné důvody jeho existence na zemi, a přestože mu bylo pouhých čtrnáct let, podobné představy ho nesmírně lákaly. Celou svou duší toužil jet po boku svého otce za vítězstvím a nesmrtelností.

Dřív než protest stačil opustit Neferovy rty, otec ho zastavil. „Co je první povinností válečníka?“ zeptal se přísně.

Nefer sklopil oči. „Poslušnost, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl tiše, ale vzdorně.

„Nikdy na to nezapomeň!“ Faraon pokývl hlavou a odvrátil se.

Nefer se cítil ponížený a odvržený. Oči mu plály a rty se mu chvěly, jenže Taitův pohled ho zmrazil. Zamrkal, aby zbavil oči slzí, a napil se vody z koženého měchu, který visel na bočnici vozu. Pak se obrátil ke starému mágovi a furiantsky pohodil hlavou. „Ukaž mi památník, Tato,“ přikázal. Nefer použil zkráceného jména, kterým starce oslovoval v dětství.

Nerovný pár se prodíral mezi vozy, koňmi a muži, kteří zatrasili úzkou cestu vedoucí ruinami města. Dvě desítky vojáků svlečených donaha slezlo dolů do hluboké šachty prastaré studny. Vytvořili řetěz, kterým putovala vědra hořké vody na povrch. Kdysi bylo ve studni dostatek vody pro početné obyvatelstvo města ležícího na cestě od Nilu k Rudému moři. Jenže před několika stoletími zemětřesení porušilo vodonosnou vrstvu a pramen vyschl. Město Gallala zemřelo žízní. Dnes zbyla ve studni jen troška vody, která stěží dokázala zmírnit žízeň dvou set koní a naplnit měchy.

Taita dovedl Nefera úzkými uličkami kolem chrámů a paláců, které nyní obývali jen štíři a ještěrky, na pusté hlavní náměstí. Uprostřed něj stál památník postavený na počest lorda Tanuse a jeho triumfu nad armádami banditů, které málem zadusily život nejbohatšího a nejmocnějšího národa na zemi. Bizarní pyramidu slepenou z lidských lebek chránily stěny z desek červeného kamene. Přes tisíc lebek se šklebilo na chlapce, když nahlas četl nápis nad kamenným sloupořadím: „Naše odseknuté hlavy vydávají svědectví o bitvě. V těchto místech jsme padli pod mečem Tanuse, lorda Harraba. Necht' se všechny příští generace poučí z mocných lordových skutků učiněných pro slávu bohů a vládu spravedlivých lidí. To prohlašujeme ve čtrnáctém roce vlády božského faraona Mamose.“

Taita dřepěl ve stínu památníku a pozoroval prince, jak obchází monument. Každých pár kroků se zastavil a s rukama v bok památník pozorně zkoumal. Stařec mlčel a tvářil se

zdrženlivě, ale jeho oči nezapřely lásku, kterou k chlapci choval. Měla původ v životech jiných dvou lidí. První z nich byla egyptská královna Lostris. Taita byl sice eunuch, ale vykleštili ho až po pubertě, když už stačil okusit lásku ženy. Kvůli tomuto postižení zůstala Taitova láska ke královně Lostris, Neferově babičce, čistá. A byla to láska tak mocná, že i teď, po dvaceti letech od její smrti, nepřestala být středem Taitovy existence.

Druhým zdrojem lásky k Neferovi byl Tanus, lord Harrab, na jehož počest byl památník postaven. Taitovi byl dražší než bratr. Lostris i Tanus už dávno odešli z tohoto světa, ale jejich společná krev mocně proudila v žilách jejich potomka. Z jejich ilegálního spojení před dávnými lety se narodil chlapec, z kterého vyrostl faraon Tamos, Neferův otec a velitel švadrony vozů, která sem prince přivezla.

„Tato, ukaž mi, kde jsi zajal vůdce loupeživých baronů.“ Neferův vzrušený hlas přeskakoval na prahu dospívání. „Stalo se to tady?“ Odběhl ke zřícené zdi na jižní straně náměstí. „Vyprávěj mi ten příběh znovu.“

„Ne, došlo k tomu tamhle, na druhé straně.“ Taita se zvedl, na tenkých čapích nohách odkráčel k východnímu konci prostranství a vzhledl vzhůru ke koruně napůl rozpadlé zdi. „Ten darebák Shufti měl jen jedno oko a byl ošklivý jako Seth. Chtěl utéct přes tuto zeď.“ Taita se odmlčel, zvedl z hromady rumu půlku hliněné cihly a hodil ji přes zeď. „Jedinou ranou jsem mu rozbil hlavu a shodil jsem ho dolů.“

I když Nefer dobře znal starcovu sílu a o Taitově vytrvalosti se vyprávěly legendy, ten hod ho překvapil. Je starý jako hory, pomyslel si Nefer obdivně. Starší, než byla moje babička, kterou vychoval stejně jako mě. Lidé tvrdí, že zažil dvě stě záplav na Nilu a že tuto pyramidu postavil vlastníma rukama. Pak ukázal na morbidní památník a zeptal se: „Odsekl jsi mu hlavu, Tato, a přidal jsi ji k ostatním?“

„Znáš ten příběh víc než dobře, vyprávěl jsem ti ho nejmíň stokrát.“ Taita předstíral nechut chlubit se vlastními činy.

„Pověz mi ho znovu!“ nenechal se odbýt Nefer.

Taita se posadil na kamenný kvádr, Nefer usedl u jeho nohou a pozorně poslouchal. Taitovo vyprávění ukončilo volání bera-ních rohů. Ozvěna trubení doznívala v černých skalách. „Faraon nás volá,“ řekl Taita a vstal. Zamířili k bráně.

Za hradbami panoval shon a zmatek – švadrona se připravovala na cestu přes území dun. Vodní měchy byly opět plné a vozatajové kontrolovali výstroj koní.

Faraon Tamos zahlédl přicházející dvojici, pokynem hlavy přivolal Taitu k sobě a odvedl ho z doslechu důstojníků. Lord Naja se pokusil k nim přidat, ale Taita na něj šeptem upozornil a faraon ho strohým příkazem poslal zpět. Pokořený lord zrudl a probodl Taitu pohledem ostrým jako hrot válečného šípů.

„Naja se urazil. Nebudu vždycky nablízku, abych tě mohl chránit,“ varoval Taitu faraon.

„Nesmíme věřit nikomu,“ odpověděl Taita. „Ne, dokud nerozdrtíme hlavu hada, který utahuje smyčky zrady kolem sloupů tvého paláce. Dokud se nevrátíš z tažení na sever, jen my dva můžeme vědět, kam prince odvedu.“

Faraon se odmítavě usmál. „A co Naja?“ Naja mu byl blízký jako bratr. Projeli spolu Rudou stezku.

„Ani Naja.“ Taita víc neřekl. Jeho podezření konečně dozrálo v jistotu, ale nedal ještě dohromady dost důkazů, aby faraona přesvědčil.

„Víš princ, proč odchází do pouště?“ zeptal se faraon.

„Víš jen to, že odcházíme, aby se zdokonalil v mystériích a chytil božského ptáka.“

„Dobře, Taito,“ přikývl faraon. „Vždycky jsi byl tajnůstkář, jenže máš pravdu. Už není o čem mluvit, všecko jsme si řekli. Teď jdi a nechť nad tebou a Neferem Hór rozprostře svá křídla!“

„Hlídej si vlastní záda, Veličenstvo, protože v tyto dny najdeš nepřítele nejen před sebou, ale i za sebou.“

Faraon silně stiskl Taitovi paži a cítil pod prsty, jak je tenká, ale zároveň tvrdá a šlachovitá jako suchá větev akácie. Vrátil se k Neferovi, který s výrazem uraženého štěněte poslaného do boudy čekal u kola královského vozu.

„Božské Veličenstvo, ve švadroně jsou mladší hoši než já.“ Princ se naposled marně pokusil přemluvit otce, aby s ním mohl jet. Faraon dobře věděl, že syn má pravdu. Meren, vnuk proslulého generála Kratase, byl od Nefera mladší o tři dny, a přesto dnes se svým otcem jel v jednom z vozů jako zbrojnoš. „Kdy mi dovolíš jet do bitvy s tebou, otče?“

„Možná až projedeš Rudou stezku. Pak ti už nebudu zakazovat nic.“

Oba si byli vědomi planosti toho slibu. Rudá stezka byla náročná zkouška jezdeckého umění a znalosti zacházení se zbraněmi, o kterou se pokusilo jen málo válečníků. Tvrdý test vyčerpal a mnohdy i zabil silné a dokonale trénované muže v nejlepších letech. Jenže faraona už od těch dnů dělila dlouhá cesta.

Faraonův hrozivý výraz změkkl. Sevřel synovi paži v jediném gestu lásky, které si mohl před svými vojáky dovolit. „Teď ti prikazuji odejít s Taitou do pouště. Chytíš svého božského ptáka, a prokážeš tak svou královskou krev a právo v budoucnosti nosit dvojitou korunu.“

Nefer se starcem stáli u rozpadlých zdí Gallaly a sledovali, jak kolona vozů odjíždí. Faraon v čele si obtočil opatě kolem zápěstí a zakláněl se proti tahu spřežení. Hrudník měl obnažený, plátěná suknice mu pleskala po svalnatých stehnech a modrá válečná koruna na hlavě zdůrazňovala jeho výšku. Neferovi připadal jako bůh.

Za ním jel téměř stejně vysoký a nádherný lord Naja. Ve tváři měl pyšný prezíravý výraz a přes rameno zavěšený zpětně zakřivený luk. Naja patřil k nejmocnějším válečníkům celého Egypta a své jméno získal jako čestný titul. Naja se jmenovala posvátná kobra v královské koruně *uraeus*, kterou mu faraon propůjčil v den, kdy zvítězili nad Rudou stezkou.

Naja se směrem k Neferovi ani neuráčil podívat. Faraon už zmizel v temné soutěsce, když kolem Nefera projížděl poslední vůz. Meren, jeho společník mnoha nedovolených chlapeckých dobrodružství, se mu smál do tváře a loučil se s ním

obscénním gestem. Pak na něj posměšně zavolal: „Přinesu ti Apepiho hlavu na hraní.“ Jeho slib v Neferovi vyvolal vlnu hněvu. Apepi byl hyksóský král a Nefer už nepotřeboval hračky. Byl muž, i když to jeho otec odmítal uznat.

Merenův vůz už pohltila temná soutěska a Taita s Neferem ještě dlouhou chvíli mlčeli. Pak se stařec beze slova otočil a zamířil ke koním. Upnul své klisně podbřišníky, přizvedl si suknicu a vyskočil nahoru s hbitostí, za kterou by se nemusel stydět mnohem mladší muž. Když se na holém koňském hřbetě usadil, zdálo se, že se zvířetem tvoří jeden celek. Nefer si pamatoval legendu hovořící o Taitovi jako o prvním Egyptanovi, který zvládl jezdecké umění. Ještě stále se také honosil titulem Mistr deseti tisíc vozů, který mu spolu se Zlatem chvály udělili dva po sobě vládnoucí faraonové.

Jisté bylo, že patřil k několika málo mužům, kteří se nebáli jezdit obkročmo. Většina Egyptanů opovrhovala tímto stylem, protože ho jistým způsobem považovali za nedůstojný až obscénní, nemluvě o riziku, který představoval. Nefer netrpěl podobnými předsudky, a když se vyšvihl na hřbet svého oblíbeného Stargazera, jeho chmurná nálada byla ta tam. Ještě nedojeli na hřebeny kopců nad rozvalinami města a obvyklý temperament se mu vrátil. Jediným dlouhým pohledem vyprovodil prašný mrak, který švadrona zanechala na severním obzoru, a rozhodně se k němu obrátil zády. „Kam jedeme, Tato?“ zeptal se. „Slíbil, že mi to cestou povíš.“

Taita se vždycky držel zpátky a byl skoupý na slovo, i když jen málokdy tolik jako ve věci konečného cíle jejich cesty. „Jedeme do Gebel Nagary,“ odpověděl.

Nefer o tom místě nikdy dříve neslyšel a tiše si ten název opakoval. Zněl romanticky a provokativně a vzrušené očekávání mu zježilo chlupy v zátylku. Kolem cesty se až k modravému obzoru táhl nekonečný řetěz ponurých skalnatých kopců, které se tetelily v horkém vzduchu. Barvy divokých skalisek provokovaly oči. Chmurnou modř bouřkových mraků střídala žlutá připomínající peří snovačů a červeň rozřízlé svaloviny. Jiné zase zářily jako krystaly, které žár nutil do chvějivého tance.

Taita hleděl na tu úděsnou scenérii s pocitem nostalgie muže, který se vrací domů. Po smrti své milované královny Lostris se do této divočiny odplížil jako zraněné zvíře a strávil zde dlouhý čas. Jak přecházela léta a s nimi i kus bolesti, stále více ho přitahovaly záhady a tajemství velkého boha Hóra.

Do divočiny odešel jako lékař a mistr všech známých věd. Osamocený v pustinách našel klíč k bránám poznání lidského vědomí a duše, jimiž prošlo jen málo lidí. Vešel tam jako prostý člověk a vynořil se jako dobrý známý velkého boha Hóra a mistr podivných mystérií, která si většina lidí ani nedokázala představit.

Do světa lidí se Taita vrátil teprve poté, co ho ve snu navštívila královna Lostris. Spal ve své poustevnické jeskyni v Gebel Nagaře, když se mu zjevila. Byla svůdná patnáctiletá dívka čerstvá jako pouštní růže v prvním rozkvětu s rosou na okvětních plátcích. I ve spánku se mu láskou tak rozbušilo srdce, že mu málem roztrhlo hrud.

„Miláčku Taito,“ zašeptala a pohladila ho po tváři, aby se probudil. „Jsi jedním ze dvou mužů, které jsem kdy milovala. Tanus je už se mnou, ale na tebe, než se ke mně připojíš, čeká ještě jeden úkol, který ti ukládám. Nikdy jsi mě nezklamal a já vím, že mě nezklameš ani tentokrát.“

„Čekám na tvůj příkaz, paní.“ Vlastní hlas mu podivně dozníval v uších.

„V Thébách, v mém městě stovky bran, se tuto noc narodilo dítě. Dostane jméno Nefer, jméno, které znamená čistý a dokonalý tělem i duší. Toužím, aby donesl mou krev a krev Tanuse na trůn Horního Egypta. Jenže na novorozeně číhá velké nebezpečí a bez tvé pomoci chlapec nemůže uspět. Jedině ty ho můžeš vést a chránit. Léta, která jsi strávil sám v divočině, zkušenosti a vědomosti, jichž jsi nabyl, mají sloužit jen k tomuto účelu. Jdi za Neferem a zůstaň s ním, dokud své poslání nenaplníš. Pak odejdi za mnou, drahý Taito. Budu na tebe čekat a tvé zmrzačené mužství bude obnoveno v plné síle. Až příště staneš po mém boku a budeme se držet za ruku, budeš celý muž.“

„Nikdy v životě jsem tě nezklamal,“ vykřikl Taita ze sna, „a nezklamu tě ani v hodině smrti.“

„Vím, že mluvíš pravdu.“ Lostris ho odměnila sladce okouzlujícím úsměvem a její obraz se rozplynul v noční poušti. Taita se probudil s tváří mokrou od slzí a bez otálení sbalil svůj skrovný majetek. Před vchodem do jeskyně se na chvíli zastavil, aby podle hvězd určil směr. Podvědomě hledal jasnou hvězdu bohyně. Sedmdesátý den po královnině skonu, v noci, kdy dokončili balzamování jejího těla, ta velká rudá hvězda náhle vzplála na obloze v místě, kde dřív žádná hvězda nebyla. Taita ji našel a uctivě se jí poklonil. Potom vyšel do západní pouště, zpět k Nilu a Thébám, ke krásným Thébám, městu sta bran.

Po čtrnácti letech Taita znovu zatoužil po tichých místech. Jedině tam mohl znovu nabýt plnou sílu, aby dokázal splnit úkol, který mu Lostris uložila. Tam v pustině mohl taky část této síly přenést na prince. Tušil, že se nad nimi stahují mraky temných sil, před kterými ho Lostris varovala.

„Pojď!“ řekl chlapci. „Tam dole najdeš svého božského ptáka.“

Třetí noc po odjezdu z Gallaly, když souhvězdí Divokých oslů na severní obloze dosáhlo svého zenitu, faraon zastavil na odpočinek. Napojili koně a spěšně pojedli něco masa sušeného na slunci, datlí a studených placek z prosa durha. Po jídle znovu rozkázal nasedat. Jeli mlčky, bez zbytečného hluku, protože se pohybovali na území často navštěvovaném hlídkami Hyksósů.

Okolní krajina se brzy dramaticky změnila. Překonali těžký terén a jeli po úpatí kopců nad korytem vyschlé řeky. Ve světle měsíce zahlédli dole vzdálený temný pruh husté vegetace lemující tok matky Nilu. Velkým obloukem objeli Abnub a dostali se do zad hlavních sil Hyksósů ležících u řeky. Nepatrná síla, kterou představovala stovka vozů, jim proti nepříteli, jako byl Apepi, velkou šanci nedávala. Jenže švadronu tvořili nejlepší vozkové Tamosových armád, a tudíž i nejlepší vozkové na celém světě. Navíc měli na své straně výhodu překvapení.

Když faraon poprvé vysvětlil svou strategii a oznámil, že tažení povede osobně, válečná rada se mu to snažila vymluvit tak vehementně, jak jen se opovážila oponovat slovům boha. Dokonce starý Kratas, kdysi nejudatnější a nejdivočejší válečník z celého egyptského vojska, se tahal za husté bílé vousy. „Při Sethově potřhané a hnijící předkožce. Nevyměňoval jsem ti posrané pleny proto, abych tě poslal rovnou do milující náruče Apepiho.“ Byl asi jediným člověkem, který si mohl dovolit s králem mluvit tímto tónem. „Pošli na tu práci někoho jiného. Veď si útočný oddíl, jestli tě to baví, ale nejezdí do pouště, kde tě sežerou vlkodlaci a džinové. Ty jsi Egypt, a jestli Apepi dostane tebe, jako by dostal nás všechny.“

Z celé rady ho v jeho záměru podporoval jediný Naja, jenže ten byl vždycky loajální a přímý. Teď přejeli poušť a ocitli se nepříteli v zádech. Zítra za rozbřesku podniknou zoufalý výpad, kterým se pokusí rozdělit Apepiho armádu, aby umožnili tisícovce vozů pěti dalších faraonových divizí vtrhnout do průlomu a připojit se k nim. Faraon už cítil na jazyku medovou chuť vítězství. Než nastane příští úplněk, bude večeřet v síních Apepiho paláce v Avarisu.

Už téměř dvě století bylo Dolní království odtrženo od Horního. Po tu dobu severnímu království střídavě vládl-li egyptský uzurpátor, nebo cizí nájezdník. Vyhnání Hyksósů a sjednocení obou zemí se stalo Tamosovou výzvou a osudem. Jedině pak bude moci dvojitou korunu nosit oprávněně a s požehnáním všech prastarých bohů.

Chladný noční vzduch ho mrazil na tváři a jeho zbrojnoš se krčil v závětrí čelní stěny. Kromě občasného tlumeného varování „Pozor, díra!“, které letělo od vozu k vozu, znělo do noci jen tiché skřípění kol na hrubém šterku a hrkání kopí v přihrádkách na bočnicích vozů.

Znenadání se před nimi otevřelo široké údolí Gebel Wadunu a faraon Tamos stočil spřežení dolů. Z vyschlého vádí se stala hladká cesta vedoucí na záplavové pláň Nilu. Faraon pohodil opratě svému zbrojnoši a seskočil na zem. Protahoval si ztuhlé rozbolavělé údy, když za sebou zaslechl zvuk přijíždějící-

ho Najova vozu. Následoval tichý příkaz, skřípění kol utichlo a pevné Najovy kroky zastavily za jeho zády.

„Odsud dál už riziko prozrazení vzrůstá,“ řekl Naja. „Podívej dolů,“ ukázal svalnatou rukou faraonovi přes rameno. Pod nimi, kde se vádí rozlévalo na pláň, zablikalo světélko, drobnou teple žlutá zář olejové lampy. „Tam leží vesnice El Wadun. V ní čekají naši špehové, kteří nás provedou hlídkami Hyksósů. Nejdřív půjdu na schůzku sám, abych zabezpečil cestu. Počkej zde, brzy se vrátím.“

„Půjdu s tebou.“

„Prosím ne. Může to být léčka, Meme.“ Použil králova chlapeckého jména. „Ty jsi Egypt. Jsi příliš vzácný na riskování.“

Faraon se otočil a pohlédl do přítelovy nádherné tváře. Ve světle hvězd Najovi při úsměvu zasvítily zuby a faraon se dotkl jeho ramene. Byl to lehký dotek plný důvěry a lásky. „Jdi rychle a brzy se vrať,“ souhlasil.

Naja si položil ruku na srdce a odběhl zpátky ke svému vozu. Když projížděl kolem krále, pozdravil ho zdviženou pěstí. Tamos se usmál, vrátil mu pozdrav a sledoval, jak vůz sjíždí břehem do vyschlého koryta. Když Naja dojel na tvrdý hladký povrch písečného dna, práskl do koní a tryskem ujížděl k vesnici El Wadun. Na stříbřitém písku za vozem zůstávaly černé stíny kolejí. Najův vůz zmizel za prvním zákrutem vádí a faraon se vydal na obchůzku stojící kolony. Tiše rozmlouval s vojáky, oslovoval je jmény, těšil je a povzbuzoval. Nebylo divu, že ho milovali a s radostí ho následovali, kamkoliv je vedl.

Lord Naja se obezřetně držel jižního břehu říčního koryta a tu a tam vzhlédl k hřebenům kopců. Konečně proti obzoru zahlédl skalní věž nakloněnou do údolí a spokojeně zabručel. O kousek dál našel nenápadný chodník vedoucí vzhůru k úpatí věkovité strážní věže.

Seskočil z vozu, urovnal si jízdni luk na zádech, z bočnice vozu odvázal hliněnou nádobu s ohněm a vydal se po stezce vzhůru. Byla sotva zřetelná. Kdyby si nepamatoval každý

zákrut, ztratil by ji cestou na vrchol nejmíň desetkrát. Konečně dosáhl napůl zřícené vrcholové bašty postavené před několika staletími. Neodvažoval se přistoupit k okraji plošiny, protože skála padala propastným srázem do údolí. Našel výklenek ve stěně a vytáhl z něj otýpku suchého klestí. Spěšně postavil malou pyramidu a rozfoukal pohasínající oharky dřevěného uhlí v nádobce. Když zrudly, hodil na ně hrst suché trávy. Vzplála okamžitě. Od ní zapálil i malou signální vatru a zůstal stát v záři ohně, aby ho na vrcholku věže bylo dobře vidět. Roští brzy dohořelo, a když plameny uhasly, Naja se posadil a čekal ve tmě.

Po nějaké chvíli zaslechl na pěšině pod věží vrzání štěrku a krátce hvízd. Když se mu signál vrátil, vstal, vytáhl z pochvy zakřivený bronzový meč a do luku založil šíp. Vzápětí se k němu ze tmy donesla hyksóská slova. Naja plynně odpověděl stejným jazykem.

Ani sám faraon nevěděl, že Najova matka byla původem Hyksóska. Za desítky let okupace Hyksósově převzali řadu egyptských zvyklostí a mnozí z nich si vzali za ženy Egypťanky. V následujících generacích přestaly být pokrevní linie zřetelné.

Do bašty vešel vysoký muž s lehkou bronzovou helmou na hlavě a s plnovousem ozdobeným barevnými stužkami. Hyksósové milovali zářivé barvy.

Muž rozevřel náruč. „Nechť ti Seueth požehná, bratranče!“ pozdravil vrčivým hlasem, když mu Naja padl do objetí.

„Ať se usměje i na tebe, bratranče Troku! Bohužel nemáme času nazbyt.“ Naja pokynul k východní obloze, kterou poznamenaly první nesmělé známky svítání lehké jako pohlazení milenky.

„Máš pravdu, bratráčku.“ Hyksóský generál uvolnil objetí a otočil se ke svému podřízenému, který stál dva kroky za ním. Převzal od něj nějaký předmět zabalený v bílém plátně a podal ho Najovi. Naja přiložil na oheň, rozbalil látku a v plápolavém světle plamenů si prohlížel toulec na šípy. Pouzdro vyřezávané z jednoho kusu lehkého dřeva bylo obšité jemně

vyčiněnou kůží. Tak skvěle vypracované toulce nosili jen vysocí hyksóští důstojníci. Naja uvolnil kryt a vytáhl jeden šíp. Zamyšleně ho otáčel mezi prsty a zběžně vyzkoušel jeho vyvážení a souměrnost.

Hyksóský šíp neměl chybu. Pestrá pera na jeho konci nesla barvy lučištníkova regimentu a dřík byl opatřen osobním znakem majitele. Hlavice se zpětnými ostny, vyrobená z křemene, byla přivázána takovým způsobem, že když se někdo pokusil šíp vytáhnout, zůstala v ráně. I kdyby zásah nebyl osudný, rána se zanítila a způsobila pomalou bolestnou smrt. Mnohem tvrdší křemen se navíc při nárazu na kost neohnul ani nezploštil, jak se stávalo u bronzových hrotů.

Naja zasunul šíp zpátky do toulce a zavřel kryt. Nezamýšlel ho odnést do svého vozu. Těžko by později vysvětloval, kdyby ho jeho zbrojnoš náhodou objevil.

Naja si dřepel k ohni a pokynul Trokovi, aby udělal totéž. „Musíme si o mnohém pohovořit.“ Tichou rozmluvu zakončil Naja. „To stačí! Teď oba víme, co musíme udělat. Konečně nadešel čas činů. Kéž bohové požehnají našemu dílu!“

Oba válečníci se znovu objali a pak se Naja beze slova otočil a odešel. Lehce seběhl kamenným svahem pod věží a pokračoval úzkou stezkou dolů.

Než opustil chodník, našel místo pro ukrytí toulce. Strčil ho do pukliny ve skále, kterou rozrušily kořeny trnitého stromu. Úkryt založil kamenem, který tvarem i velikostí připomínal koňskou hlavu. Zkroucené horní větve stromu vytvářely proti noční obloze zřetelný kříž, takže místo mohl kdykoliv snadno najít.

Když byl hotov, odešel k vyschlému korytu, kde čekal jeho vůz.

Faraon slyšel vracející se vůz a podle razantního způsobu jízdy poznal, že se něco děje. Tiše rozkázal švadroně nasedat a pro jistotu připravit zbraně.

Naja vyjel z koryta, a když míjel faraona, seskočil z vozu.

„Co se stalo?“ dožadoval se vysvětlení Tamos.

„Bohové nám žehnají,“ odpověděl Naja rozechvělým hlasem. „Vydávají nám do rukou Apepiho bezbranného.“

„Jak je to možné?“

„Moji zvědové mě dovedli do tábora nepřátelského krále, který leží nedaleko od místa, kde se právě nalézáme. Jeho stany stojí tamhle za prvním hřebenem kopců.“ Taseným mečem ukázal za sebe.

„Máš jistotu, že je tam i Apepi?“ Tamos stěží ovládal vzrušení.

„Zřetelně jsem ho viděl ve světle táborového ohně. Poznal jsem jeho skobovitý nos i vousy, které mu v září ohně svítily stříbrem. Takovou postavu si nelze splést. Převyšoval všechny kolem a na hlavě měl supí korunu.“

„Jak silný je jeho doprovod?“ chtěl vědět faraon.

„Při jeho obvyklé aroganci má tělesnou stráž v počtu necelé padesátky mužů. Počítal jsem je. Polovina z nich spala a kopí měli odložená. Nemá žádné podezření a jeho ohně jasně plnou. Stačí rychlý výpad z temnoty a je náš.“

„Doved' mě k jeho táboru,“ přikázal faraon a vyskočil na podlážku vozu.

Naja jel v čele a říční písek tlumil hluk kol. Švadrona dojela v přízračné tichosti za poslední zákрут říčního koryta, kde Naja zařatou pěstí postup zastavil. Faraon k němu dojel.

„Kde leží Apepiho tábor?“

„Za hřebenem. Nechal jsem tam své špehy. Hlídadají ho.“ Naja pokynul ke strážní věži na hřebenu. „Na opačné straně je oáza se studnou sladké vody a datlovými palmami. Postavili stany mezi stromy.“

„Nejdřív si nepřátelský tábor trochu obhlédneme, a teprve pak naplánujeme útok.“

Naja takový rozkaz předvídal a několika úsečnými povely sestavil výzvědnou skupinu pěti vojáků. Všichni mu byli zavázáni krevní přísahou. Byli to jeho muži srdcem i rukou.

„Zajistěte si zbraně, ať neděláme hluk,“ přikázal Naja a s lukem v levici vyšel na stezku. Faraon ho následoval. Stoupa-

li svižně, dokud Naja nezahlédl proti svítajícímu nebi siluetu zkřížených větví trnitého stromu. Nedaleko od něj zastavil, zdviženou rukou si vyžádal klid a pozorně naslouchal.

„Co se děje?“ zašeptal za ním faraon.

„Myslím, že jsem na hřebenu zaslechl hlasy,“ zněla Najova odpověď. „Počkej tady, Veličenstvo, prozkoumám stezku před námi.“ Faraon s pěti vojáky dřepi vedle chodníku, zatímco Naja se obezřetně plížil dál. Obešel balvan blokující cestu a jeho nezřetelný stín zmizel z dohledu. Minuty se vlekly a faraon znervózněl. Rozbřesk se rychle blížil a hyksóský král brzy nechá zbourat stany a potáhne dál, pryč z jejich dosahu. Když shora zaslechl tichý hvizd napodobující jitřní volání slavíka, dychtivě vyskočil a zvedl svůj proslulý modrý meč.

„Cesta je volná, jdeme!“

Obešel kámen na stezce a překvapený zastavil. Dvacet kroků před ním stál Naja a držel plně natažený luk se založeným šípem, který mířil na jeho nahou hrud. Byli tam sami a před zraky vojáků je kryl balvan. Ještě než se faraon stačil pohnout, bleskla mu hlavou myšlenka na Taitovo varování před ohavnou věcí, kterou stařec při svých věšteckých schopnostech cítil ve vzduchu.

Světla už přibývalo natolik, že dobře viděl obličej zrádce, který byl jeho přítelem a kterého miloval. Tětiva napnutého luku se dotýkala jeho rtů pokřivených hrozivým úsměškem. Pozoroval faraona divokýma žlutýma očima lovícího leoparda. Dřík šípu, opatřený karmínově, žlutě a zeleně zbarvenými pery, byl podle hyksóských zvyklostí zakončen křemennou hlavicí s hranami ostrými jako břitva.

„Ať žiješ navěky!“ řekl Naja tiše tónem, jakým se pronáší kletba, a střelu uvolnil. Opustila drnčící tětivu s podivným svistem a blížila se zdánlivě pomalu jako nějaký jedovatý okřídlený hmyz. Šíp se na dráze dvaceti kroků jednou otočil kolem své osy. Smrtelné nebezpečí vyostřilo faraonovy smysly na maximum, jenže jeho reakce byla pomalá jako v děsivém snu. Střela ho zasáhla vysoko doprostřed hrudi v místě, kde bilo královské srdce. Šíp dopadl se zvukem, jaký vydá kámen

hozený do nilského bahna. Náraz faraona otočil a odhodil na blok červeného kamene. Křemenný hrot projel celým tělem a jeho zkrvavené ostny trčely z uzlovitých svalů po straně faraonovy páteře.

Modrý meč mu vypadl z ruky a nehty zařatými do drsného povrchu kamene se ještě chvíli držel na nohou. Poslední výkřik zadusil přívalem jasné plicní krve, která mu vyrazila z otevřených úst. Pak se pod ním nohy podlomily a pomalu klesal na kolena. Nehty zanechávaly na červeném kameni bílé stopy.

Naja vyrazil kupředu a křičel: „Pozor! Léčka!“ Jednou rukou objal hrud' umírajícího krále pod vyčnívajícím šípem a podepřel ho. „Strážte, ke mně!“ Dva statní vojáci přiskočili téměř okamžitě.

„Hyksósi!“ vykřikl jeden, když uviděl barevná pera na konci šípu. Uchopili krále a vlekli ho do krytu za balvan.

„Odneste ho do jeho vozu a já se je pokusím zadržet,“ přikázal Naja, otočil se a vystřelil jeden z vlastních šípů směrem k vrcholu skalní věže. Vykřikoval přitom udatné výzvy a sám si na ně tlumeně odpovídal jazykem Hyksósů.

Pak zvedl faraonův modrý meč a pospíchal za hloučkem vojáků, kteří nesli zraněného krále dolů k vozům čekajícím ve vyschlém řečišti.

„Byla to past,“ spěšně vysvětloval Naja. „Vrchol kopce se hemží nepřáteli. Musíme faraona odvézt do bezpečí.“ Jenže když pohlédl na královu hlavu, která bezvládně klímbala z ramen, dobře věděl, že už mu není pomoci, a hrud' se mu dmula triumfem. Modrá válečná koruna spadla faraonovi z hlavy a kutálela se dolů chodníkem. Naja ji zvedl a stěží odolal pokušení nasadit si ji na hlavu.

Trpělivost, uklidňoval se v duchu. Čas ještě nedozrál, ale Egypt bude můj se všemi korunami, pompou i mocí. Bude ze mě vládce Egypta. Stanu se bohem.

Strčil korunu pod paži a hlasitě zvolal: „Pospěšte, nepřítel je nám v patách! Rychle! Král jim nesmí padnout do rukou.“

Vojáci se ohlásili voláním a zdola jim odpověděl sborový křik. U faraonova vozu čekal lékař. Vycvičil ho Taita, a třeba-